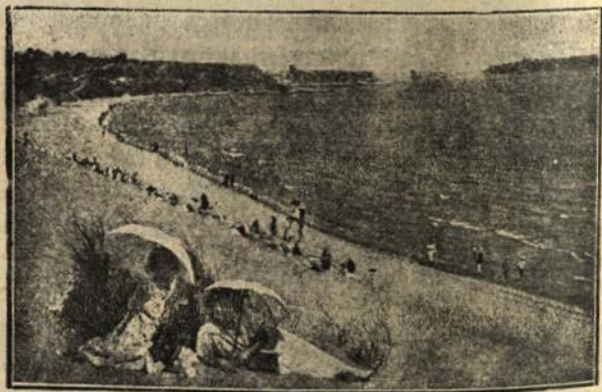


— Ами нѣма ли пѣськътъ да затрупа и лозето запита палавиятъ Митко. Я вижъ, вѣтърътъ и сега трупа.

Не, отговори учительтъ. Вѣтърътъ съ пѣська иде само до тука. Насрѣща му иде другъ вѣтъръ и спира пѣська. За това тука имаме цѣла пирамида натрупанъ пѣськъ, а долу подъ насъ — лозаритѣ бератъ грозде. Лозята сж посадени преди много години и до днесъ пѣськътъ не ги е затру-



Морската кжпалня.

палъ. Но елате, азъ ще ви заведа на по-интересно мѣсто.

Учителката тръгна пакъ напредъ и децата се наредиха подира нея. Дружината полетѣ като орлякъ птици по полето отъ могила на могила съ смѣхъ, закачки, блѣсканици изъ пѣська и тегли право на най-високата дюна, която, като истинска египетска пирамида се издигаше надъ морскитѣ бани. Пѣськътъ бѣше новъ, пресенъ, измитъ и скоро натрупанъ, ала краката не потъваха повече